

**Maizena GmbH
mod Rådet for De europæiske Fællesskaber**

»Isoglucose — produktionskvoter«

Sag 139/79

Sammendrag

1. *Annullationssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, der berører dem umiddelbart og individuelt — antagelse til realitetsbehandling*
(EØF-traktaten, art. 173, stk. 2; Rådets forordning nr. 1111/77, art. 9 (som ændret ved forordning nr. 1293/79) og bilag II)
2. *Retspleje — intervention — alle fællesskabsinstitutioners ret — betingelser for udøvelsen — søgsmålsinteresse — unødvendig betingelse*
(Statutten for EØF-Domstolen, art. 37, stk. 1)
3. *Landbrug — konkurrenceregler — betingelser for anvendelsen — Rådets skøn*
(EØF-traktaten, art. 42)
4. *Landbrug — fælles markedsordning — forskelsbehandling af Fællesskabets producenter eller forbrugere — begreb*
(EØF-traktaten, art. 43, stk. 3)
5. *Institutionernes retsakter — tilblivelsesprocedure — forskriftmæssig høring af Parlamentet — væsentlig formforskrift — rækkevidde*
(EØF-traktaten, art. 43, stk. 2, 3 afsnit, og art. 173)

1. Da det følger af artikel 9, stk. 4, i forordning nr. 1111/77 (som ændret ved artikel 3 i forordning nr. 1293/79), at de kriterier, der opregnes i artikel 9, stk. 1 til 3, uden videre skal anvendes på hver af de virksomheder, der udtrykkeligt er nævnt i forordningens bilag II, er disse virksomheder forordningens adressater og derfor umiddelbart og individuelt berørt af den.
2. Efter artikel 37, stk. 1, i statutten for EØF-Domstolen har alle Fællesskabets institutioner den samme ret til intervention. Man kan ikke for en af

¹ — Processprog: Tysk.

disse begrænse udøvelsen af denne ret uden at skade dens institutionelle stilling, som traktaten, navnlig stk. 1 i artikel 4 har villet indføre.

Institutionernes ret til intervention er ikke afhængig af, at der godtgøres en søgsmålsinteresse.

3. Under udøvelse af sin beføjelse efter EØF-traktatens artikel 42, stk. 1, til at beslutte, i hvilket omfang konkurrencereglerne skal anvendes såvel i landbrugssektoren som under hele gennemførelsen af landbrugspolitikken, har Rådet en vid skønsmålsbeføjelse.

4. Der er ikke tale om forskelbehandling, jf. EØF-traktatens artikel 40, stk. 3, når to industrigræne behandles forskelligt på grund af objektive forskelle mellem de situationer, i hvilke disse industrigræne befinder sig.

Der foreligger heller ikke forskelsbehandling i den førnævnte artikels forstand, når Rådet ved vedtagelsen af foranstaltninger af almen interesse

ikke tager hensyn til de kommercielle muligheder og til den interne politik i hver enkelt virksomhed.

5. Den i artikel 43, stk. 2, 3. afsnit, samt i traktatens andre parallelle bestemmelser fastsatte høring, er det middel, der gør det muligt for Parlamentet effektivt at deltage i lovgivingsproceduren i Fællesskabet. Denne kompetence udgør et væsentligt element i den institutionelle ligevægt, som følger af traktaten. Den er på fællesskabsniveau en, om end begrænset, refleks af et grundlæggende demokratisk princip, hvorefter folkeslagene deltager i udøvelsen af magten ved hjælp af en repræsentativ forsamlings medvirken.

Den forskriftsmæssige høring af Parlamentet i de af traktaten bestemte tilfælde er derfor en væsentlig formforskrift, hvis tilsidesættelse fører til den berørte retsakts ugyldighed. Overholdelsen af dette krav indebærer, at Parlamentet skal udtrykke sin opfattelse; det kan ikke antages at dette krav opfyldes ved en simpel anmodning om udtalelse fra Rådets side, når anmodningen ikke følges af nogen udtalelse fra Parlamentet.

I sag 139/79

MAIZENA GMBH, D-2000 Hamburg, Spaldingstraße 218, repræsenteret af sine direktører Karl-Heinz Schlieter og Klaus A. Schroeter ved advokaterne Hans G. Kemmler, Barbara Rapp-Jung og Alexander Boehleke, Frankfurt-am-Main, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34b, rue Philippe-II,

sagsøger,